

GEOFFREY HODSON

Devaernes tra

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

DEVAERNES TRO

Geoffrey Hodson

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

DEVAERNES TRO

Af Geoffrey Hodson
Fra *The Angelic Hosts*

(Oversættelse Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

Devaernes tro er baseret på viden. Den er udtryk for guddommelig sandhed, sådan som devaerne opfatter den på deres forskellige udviklingstrin. Det medfører, at der findes et næsten uendeligt antal gradueringer fra de laveste naturvæseners tro til de mægtige solvæseners tro. Under de selvbevidste og individualiserede sylfers trin er troen instinktiv, og sandhedens impulser adlydes uden tanke eller spørgsmål.

Alle naturvæsener er på deres eget udviklingstrin et fuldkomment udtryk for Den Højstes vilje, visdom og intelligens. I den *"lever de, bevæger de sig og er de"*. Deres liv består af denne vilje, visdom og intelligens. De er denne vilje, som er fuldendt manifesteret på det udviklingstrin, de befinder sig på. Derfor udvikler de sig kun langsomt, for de kender ikke til modstand, og de møder ingen forhindringer for denne vilje, som de legemliggør. Sorg og lidelse er ukendt for dem. Deres verden er en dejlig have – den er *"Paradiset, før frugten blev plukket af kundskabens træ."*

Deres liv styres af fuldkommen visdom, fordi de selv er visdommens fuldkomne udtryk. Hver handling, de udfører, er fuldkommen i sin visdom. Deres pålidelighed er absolut. Ikke fordi de altid foretager de rigtige valg, men fordi de som inkarnationer af guddommelig visdom ikke *kan* foretage forkerte valg.

Da visdom er identisk med lyksalighed, er deres liv uafbrudt lyksalighed. De lever i en evig ekstase, der kun varierer i grad. Deres vækstmuligheder ligger i denne gradsforskel, for når de har været på ekstasens bølgetop og bagefter kommer ned i dalen – stadig salige, men ikke ekstatiske – vokser der et instinktivt begær efter

en gentagelse af oplevelsen. Denne mekanisme er nøglen til naturvæsenernes liv og udvikling. De arbejder, fordi arbejde giver dem forøget salighed. *Derfor er arbejdet deres tro.*

De vælger ikke selv denne tro. De vælger heller ikke at arbejde. Men Det Højstes udtryk for salighed presser konstant på, for gennem dem at opnå en dybere og mere omfattende udtryksmåde i de stoflige verdener. Dette pres skaber instinktet for uafbrudt stræben efter det højstes udtryk for salighed. Saligheden, der kommer til udtryk gennem arbejdet, giver glæde, og glæden giver naturvæsenerne inspiration til at arbejde.

Arbejdet består af tre processer: *Optagelse, komprimering og udladning*. I optagelsen – uanset om det er af vitalitet eller stof – finder de *lykke*, i komprimeringen *glæde* og i udladningen *salighed*.

De tre processer udføres på en måde, der er styret af den guddommelige intelligens, og den får sit fuldendte udtryk gennem dem. Ligesom den guddommelige intelligens forbereder formskabelsen i tidens og rummets "livmoder", får manifestationen også naturvæsenerne til instinktivt at optage stof, lade det vokse i sig og dermed blive specialiseret, for til sidst at indbygge det i former. Under intelligensens indflydelse bliver de Universets bygmestre. Via dem finder Den Ene Vilje, Den Ene Visdom og Den Ene Intelligens sit endegyldige udtryk på hvert eksistensplan.

Derfor kan man sige, at deres tro er loven i deres liv. Absolut lydighed, fuldendt samarbejde, ekstrem nøjagtighed, utrættelig aktivitet og udholdenhed, udødelighed og en stadig voksende og mere dybtgående følelse af lykke er naturvæsenernes karakteristiske egenskaber. Udvikling består for dem i en forøgelse af evnen til at udtrykke de tre guddommelige aspekter og i individualisering fra underbevidst og instinktiv til selvbevidst og intelligent aktivitet. Men der går æoner før denne forandring sker. Med den kommer der også en forandring i tro, for den ny-individualiserede deva må antage den tro, der hører til den aktuelle udviklingsgrad.

Naturvæsenet er udødeligt. Det mister ingen bevidsthed ved en ændring af formen. Det bevæger sig bevidst mellem de to verdener, som dets univers består af. Dets selvbevidsthed rækker ikke ud over astralplanet. Over astralplanet smelter det sammen med den bevidsthedsstrøm, som det udgik fra, da det steg ned i de mere stoflige verdener. Efterhånden som naturvæsenet udvikler sig, gennemlever det astralplanets syv underplaner, bevæger sig ind på mentalplanet og gennemgår også dette plan, indtil det opnår den første virkelige individualitet på kausalplanet. På samme måde løftede det sig, før det nåede astralplanet, fra det tætte fysiske plan til det æteriske plan, hvor det levede som medlem af de mange ultramikroskopiske racer – et område, som naturvidenskaben endnu har til gode at opdage. Når det sker, vil sygdommens dybere natur muligvis blive afsløret.

Da naturvæsenet nåede sit nuværende udviklingstrin via en relativ beherskelse af den æteriske verden, var det i besiddelse af evnen til at vende tilbage til dette plan, iføre sig æterisk stof og komme til syne i en af de mange former, som naturvæsenerne er kendt for.

Da Logos udarbejdede sit univers, ønskede Han, at det selvbevidste væsens typiske form skulle være den, som devaer og mennesker har. Derfor har bevidstheden – når den træder ind i stoffet og dermed tager form – en naturlig tendens til at reproducere den arketype, der findes i Guds sind. Naturvæsenets, devaens og menneskets nuværende form er ikke fast. Den er et produkt af millioner af års vækst, og de fremtidige former vil nærme sig arketyperen i langt højere grad, end den er i nutiden. Den skabende viljes aktivitet, som findes immanent på alle naturens planer, kan ses i de former, som elementernes naturvæsener antager.

Devaen har samme forhold til astralplanet, som mennesket har til kausalplanet. Når mennesket mestrer de tre lavere verdener, som devaerne mestrer den æteriske verden, vil det blive i stand til at iklæde sig og aflægge en form i hver af de lavere verdener med samme lethed, som naturvæsenet gør det i den verden, de mestrer. Naturvæsenets legeme på astralplanet er en miniature af menneskets kausallegeme på dets eget plan. Resultaterne af naturvæsenets liv i de to verdener er lagret i det og udgør alt, hvad det kender til selvbevidsthed. Inden i dette lille "kausallegeme" anes naturvæsenets arketyperiske form. Når det stiger ned til det æteriske plan, antager det en modifikation af denne form, og det kugleformede astrallegeme omgiver det som en aura. Naturvæsenets liv består udelukkende i at udtrykke sin tro, som tidligere beskrevet. Dets vækst er langsom men regelmæssig og sikker, for det er så totalt gennemstrømmet af det guddommelige liv, at fejltagelse er umulig.

Naturvæsenet adskiller sig fra sine brødre i Pans¹ rige – satyren og faunen – idet det guddommelige liv, som kommer til udtryk i dem, først er blevet specialiseret af Jordens ånd, og de er fuldkomne udtryk for Jordens ånds bevidsthed. Satyren og faunen er ikke direkte udtryk for den guddommelige bevidsthed i samme grad som naturvæsenerne. Jordens ånd er et levende væsen under udvikling, som uundgåeligt præger det liv, der legemliggøres. Livet præges af de egenskaber, Jordens ånd har udviklet, og de begrænsninger, der skyldes planetens position på evolutionskalaen. Pan har samme forhold til Jordens ånd, som naturvæsenerne har til Devalogos.

Jordens ånd er medlem af devahierarkiet, og den smule, der kan siges om Jordens ånd, kan måske bedst forstås gennem et studie af de devaer, der besjæler landskaber og bjerge. Den funktion, de har i forhold til deres distrikter, minder om den, Jordens ånd har i forhold til hele planeten – det er en *besjælende* bevidsthed, hvis tilstedeværelse gør distriktets eller planetens myriader af livsformer til en helhed. Udviklingen af hvert atom og hver celle inden for deres indflydelsessfære fremskyndes af deres besjælende tilstedeværelse. De tjener også som direkte forbindelsesled mellem deres deva-overhoveder og det faste fysiske stof i det område, de har ansvaret for.

På trods af deres arbejde tilsyneladende er et evigt fangenskab, og at det utvivlsomt også påvirker dem i en eller anden grad, så er deres højere bevidsthed fri, og på de højere eksistensplaner er de i uafbrudt kommunikation med den overordnede deva eller ærkeengel, som står umiddelbart over dem i den hierarkiske orden. Denne overordnede deva er så igen forbundet med sin overordnede, og på den måde udgør det hele et hierarki, der når op til selve Logos. Via dette hierarki kan Logos kommunikere med og styre hele sit system på en langt mere direkte måde end gennem projiceringen af logoisk vilje og bevidsthed gennem stoffet, plan for plan, ned til det fysiske.

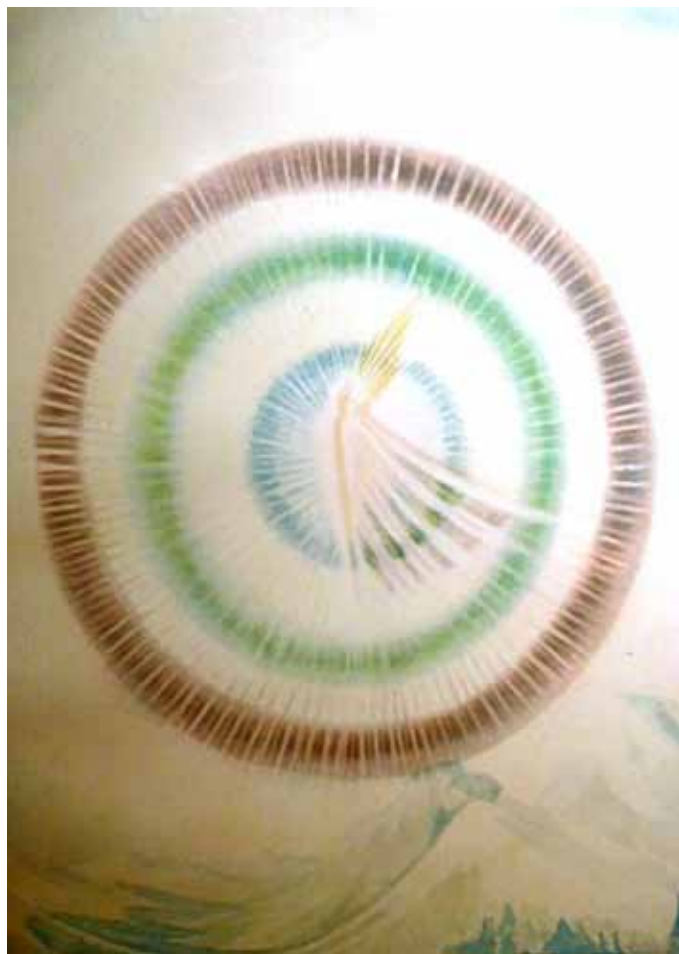
¹ Pan er naturens gud i den græske mytologi (heraf panteisme). Pan er personificeringen af naturens skabende krafts maskuline aspekt. Hans navn betyder ALT.

På samme måde som der findes et planetvæsen for hver planet i et system, findes der også et væsen, som i sin bevidsthed forener alle de fysiske planeter – et væsen, der forener de astrale planeter, de mentale planeter og endnu højere planeter i systemet. På hvert plan i naturen er der et væsen, som holder alle planets planeter i sin bevidsthed. For Ham fungerer de som ét legeme, og de er ikke adskilt i rummet men udgør en harmonisk helhed.

Der er derfor et væsen, som rummer alle de fysiske planeter i systemet og alle væsener på planeterne i sin bevidsthed. Hans primære opgave er – ligesom alle andre væsener – at sørge for udvikling af det stof og liv planeten består af. Den gren af devahierarkiet, som dette væsen tilhører, tjener Logos på hvert eksistensplan. Det sker gennem repræsentanter på underplanerne, som præger planernes stof med Hans egenskaber i den udstrækning, de er i stand til at udtrykke dem. På denne måde koordineres stoffets udvikling i systemet med bevidsthedens udfoldelse, og sådan kan stoffet opbygges til former, der tjener det formål, der er baggrunden for denne udfoldelse.

Den nyindividualiseret deva, skal tilpasse sig forandringen fra det instinktive til det selvbevidste i forskellige former for aktivitet, og samtidig skal samarbejdet og lydigheden være lige så perfekt som tidligere. Den træning devaen modtager, tager direkte sigte på dette. Devaen føler sig som et individ, der har bestemte egenskaber, og som er i stand til at handle individuelt, men samtidig må handlingerne aldrig gå imod den guddommelige vilje. Devaen skal både bevare alt det bedste i det totale og fuldkomne samarbejde, som et naturvæsen ubevidst lægger for dagen, og samtidig give udtryk for sine individuelle egenskaber. Det er denne opgave, der skal løses i det nye liv som individualiseret deva. Efterhånden som devaen vokser i størrelse, viden og kraft, skal lydigheden over for denne regel øges.

Set fra menneskets synspunkt kan det opleves som en totalt ydmygende og selvudslettende adfærd, der er uværdig for en gud i udvikling. Den fundamentale forskel på en devas og et menneskes holdning afsløres netop i et synspunkt som dette. Frem til det punkt hvor den åndelige vej begynder, er målet for menneskets udvikling at udvikle det *adskilte* individ, som er i stand til at handle *selvstændigt* i enhver situation og modstå alle forsøg på dominans udefra. Når den åndelige vej begynder, skal denne lektie glemmes igen, for nu skal man følge devaernes udviklingsmåde. Det skyldes, at det åndelige menneske – ligesom devaerne – er ude af stand til at handle uden for den guddommelige viljes område. Alt, hvad det åndelige menneske gennem mange livs hårde anstrengelser har vundet med hensyn til selvforsvar og selvopholdelse, skal opgives, når det står foran porten til den åndelige udviklingsvej. Det er én fortolkning af udsagnet om, at man skal blive som "et lille barn" igen. Set fra dette synspunkt er hvert medlem af devahierarkiet – fra naturvæsen til Sollogos – som "et lille barn".

Bortset fra særdeles sjældne tilfælde er en deva ude af stand til at betræde modstandskræfternes venstrehåndsvej. Hele devaens udviklingsmåde er den direkte modsætning til alt, hvad de sorte brødre står for. Der findes imidlertid under ærkeenglen Michael en gren af devahierarkiet, som valgte en lidt anden udviklingsmetode. Beretningen om krigen i Himlen er en symbolsk henvisning til dette valg. Sandheden er dybt hemmelig, for der var ikke tale om en egentlig krig men snarere om forskellige tjenesteretninger. En vej midt imellem menneskeheden og devaernes udviklingsvej blev valgt, og det resulterede i en enorm udvikling af bevidsthedens kraftaspekt.

Alle devaevolutionens strømme får deres højeste udtryk i den øverste himmelske deva – det ene centrale devavæsen, som i den menneskelige evolution svarer til "det himmelske menneske" – en Devalogos, om man vil ... men ikke adskilt fra den "Ene uden den anden". Hvad kan man sige om dette væsen? Og hvad kan selv den højest udviklede sige, bortset fra at hele devahierarkiet er indeholdt i Devalogos, og at hvert medlem er en del af Devalogos? Hvert solsystem har sit deva- og menneskehierarki, og disse mægtige væsener, som er summen af al bevidsthed, der udvikler sig under deres opsyn, er selv en del af et universelt væsen, hvis kraft overgår devaers og menneskers fatteevne, fordi deres forestillingsevne endnu er begrænset af solsystemets grænser.

Devaen erhverver sig efterhånden viden om disse principper, der kan betragtes som devaens tro. Devaen mediterer over dem, forsøger at afsløre deres betydning og tilpasse sig det system, principperne og devaen selv tilhører. Der er ikke behov for en ydre lære, for devaens viden vokser gradvis i bevidstheden ligesom billedet af den opstigende sol og dens bevægelse mod middagshimlen hos én, der iagttager solopgangen fra en bjergskråning, og er vidne til dens strålende opstigning.

En devas udvikling består næsten udelukkende af vækst indefra. Udviklingen viser sig i en forøgelse af auraens og den centrale forms størrelse og klarhed og i en bredere og dybere forståelse af de fundamentale processer bag alt manifesteret liv.

Indtil et vist stadie lever devaen et helt frit liv – en tilværelse, som sammenlignet med menneskets, er en uafbrudt ekstase. Rummet ligger åbent for devaen, som fryder sig over sin voksende magt, over fællesskabet med andre devaer og over naturens skønhed – havet, landet eller himlen – afhængig af hvilken udviklingslinje devaen tilhører. Det er disse devaer, der løfter sig højt, bygger skyernes ejendommelige former – vingagtige vimpler og sylfeligende skikkelser, som dykker ned i Jordens dale, krydser himlens enorme vidder og i talløse mængder befolker luftrummet mægtige riger.

I perioden umiddelbart efter individualiseringen sker der en ændring i devaens sjæl. Ansvarsfølelsen presser i stigende grad på for at komme til udtryk i handling. Devaen fornemmer arbejdets nødvendighed. Den ansvarsfrie friheds og overstrømmende glædes tid nærmer sig sin afslutning, for det, der vokser i devaen kan ikke modstås. Under denne uimodståelige indflydelse nærmer devaen sig hierarkiets højere rækker, og gradvis ændrer tilværelsen sig fra en deva, der leger, til en deva, der arbejder. Men selv i sin leg tjente devaen, for legen var udtryk for *den guddommelige leg* – en manifestation af guddommelig lykke, frihed og glæde.

Devaernes tro kan betragtes som et naturligt udtryk for Logos' 3. aspekt, deres leg og overjordiske lykke for 2. aspekt og deres arbejde for 1. aspekt.

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk